

Народився 7 вересня 1942 р. у с. Сари-Озек Талди-Курганської області (Казахстан). У 1964 р. закінчив ХПІ та отримав направлення на роботу на Кременчуцький НПЗ (зараз — ПАТ «Укртатнафта»). Тут протягом 1965–1969 рр. пройшов шлях від оператора до начальника установки.

Після демобілізації з армії в 1971 р. В. А. Журба повернувся на завод. У цей час на підприємстві відбувалося будівництво перших в Україні установок гідроочищення дизельних палив від сірки та каталітичного риформінгу бензинів за спільним радянсько-чеським проектом. Начальник установки і заступник начальника цеху, він опікувався адаптацією нових процесів в умовах заводу.

За його участю були введені в експлуатацію нові установки газофракціонування зріджених газів, каталітичного риформінгу з екстракцією ароматичних вуглеводнів, а також уперше освоєно виробництво нормального бутану, нафтових бензолу й толуолу.

З 1978 р. В. А. Журба був заступником начальника технічного відділу, з 1981 р. — головним технологом підприємства. Певний час він працював на виборній посаді, а в 1985–1987 рр. очолював завод. Із 1987 р. був головним технологом, у 2006–2008 рр. до виходу на пенсію працював головним інженером підприємства.

Віталій Андрійович брав участь у введенні в експлуатацію комбінованої установки для первинної переробки нафти, каталітичного риформінгу бензинів, гідроочищення палив та газофракціонування зріджених газів, а також першого в колишньому СРСР комплексу з виробництва детергентно-диспергуючого додатку до олив за проектом французьких спеціалістів. Разом із фахівцями інституту «МАСМА» розробляв рекомендації з покращення якості сировини, додатків й удосконалення технологічного процесу. За його участю проведено реконструкцію процесів каталітичного крекінгу, впроваджено сучасні каталітичні системи, а також

Журба Віталій Андрійович

Інженер-технолог,
член-кореспондент
УНГА, фахівець у сфері
нафтопереробки, управлінець

налагоджено виробництво нових видів продукції, зокрема сировини для виготовлення технічного вуглецю (для Кременчуцького заводу технічного вуглецю), а також флотореагенту для збагачення вугілля. Була успішно введена в експлуатацію установка з виробництва рідких парафінів. На заводі збудовано єдиний у колишньому СРСР комплекс із регенерації відпрацьованих олив.

В. А. Журба долучався до реконструкції недіючого обладнання для налагодження виробництва метил-трет-бутилового ефіру, який дозволив одержати високооктановий компонент для бензинів. Під його керівництвом на установці гідроочищення дизельних палив уперше впроваджений каталізатор депарафінації дизпалив, завдяки якому значно покращено низькотемпературні властивості палива.

Він є автором багатьох рацпропозицій та винаходів. Опублікував низку статей в профільних журналах. Брав участь у колоквиумах у Французькому інституті нафти та в інших зарубіжних компаніях.

Народився 13 серпня 1951 р. у с. Красносілка Бершадського району Вінницької області.

У 1973 р. закінчив геологічний факультет КДУ ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «Геологічна зйомка та пошуки родовищ корисних копалин»). Працював спочатку асистентом, а з 1984 р. — викладачем цього вишу. Читав курси «Палеонтологія», «Структурна геологія та геологічне картування» й ін.

У 1986 р. П. О. Загороднюк захистив кандидатську дисертацію «Вапняні водорості середнього-пізнього карбону Башкирії, їх стратиграфічне і породоутворювальне значення».

У 1991 р., об'єднавши учених та викладачів університету, заснував і очолив НВЦ «Тера України», який займався науково-виробничою діяльністю у мінерально-сировинній галузі України. Згодом центр був реформований у Групу «Надра», що нині є провідною сервісною структурою у вітчизняній геологорозвідувальній сфері. Зараз Павло Олексійович — голова ради директорів Групи «Надра».

Наприкінці 90-х рр. ХХ ст. він ініціював реорганізацію геологічної галузі України і створив нові громадські організації. З 2000 р. є головою правління однієї з них — ВГО «Спілка геологів України».

У 2003 р. став засновником і головним редактором фахового журналу «Геолог України». Також входить до редколегії видання «Геологічний журнал», є шеф-редактором журналу «Збірник наукових праць Інституту Тутковського».

Того ж року він був призначений на посаду головного радника служби голови правління НАК «Нафтогаз України». Працював над зарубіжними економічними проектами з пошуків, розвідки та видобування нафти і газу на Близькому Сході, в Африці та країнах СНД.

Павло Олексійович займається розробкою стратегії і тактики прогнозу та пошуків вуглеводневої сировини з використанням і впровадженням новітніх геолого-геофізичних методів,

Загороднюк Павло Олексійович

Кандидат геолого-
мінералогічних наук,
академік УНГА, фахівець
із впровадження новітніх
геолого-геофізичних технологій

підготовкою нових фахівців та збереженням геологічних знань й інформації, досліджує проблеми розвитку вітчизняної геології, економіко-екологічні складові нафтогазової галузі.

Його наукові роботи присвячені літології та біостратиграфії карбону, питанням раціонального надрокористування та економічної й екологічної безпеки країни, вивченню нетрадиційних джерел вуглеводневої сировини, історії української геології.

Коштом очолюваної ним організації видано чимало науково-популярних книжок, сплачуються стипендії кращим студентам геологічного факультету КНУ імені Тараса Шевченка та КГРТ. Як український меценат, він підтримує вітчизняних митців і видавців.

За участь в організації Міжнародного геологічного конгресу у 1984 р. нагороджений срібною медаллю. Державна геологічна служба України присвоїла Павлу Загороднюку звання «Почесний розвідник надр». Він також удостоєний медалей ім. Л. І. Лутугіна, ім. В. І. Лучицького, почесних грамот Верховної Ради України, НАК «Нафтогаз Україна» та ін.